

мацитѣ, които говорятъ най-чисто Българскы, много по-добрѣ и отъ Копивщянци; тѣи трѣбува да учѣтъ нѣ само рѣчи, аль и да вникнатъ и въ свойството на языкъ-тъ, да видятъ какъ и по кой начинъ си изговаря мыслитѣ народъ-тъ, и тогазъ могатъ да бѣдять добри Българскы списатели, тогазъ и нѣи щемъ имаме единъ общъ языкъ за всинца насѣ. Всичкитѣ языци, които ся говорятъ днесъ въ Европа, иматъ по нѣщо-си и чюжды рѣчи, та не е чюдно и нѣи съ врѣмя да си заемемъ нѣкои, аль кога насновемъ бащиный нашъ языкъ, кога му оставимъ слободенъ пѣтъ да върви напрѣдъ и да го незаваляме съ Славянскы свойства и едноврѣмешны изговори, кокто го правимъ днесъ. На много мѣста въ градоветѣ дѣцата выкатъ: *да играемъ на ешма шекма*, — *на шоуѣ*, когато по селата казватъ: *да играемъ на лихо шѣкмо*. — *на валка* (сравни: *валякъ*). Помацитѣ на *овчарскаша вулия* казватъ: *благодарникъ*; рѣчь *бишювя*, която нѣи всинца употрѣбяваме турскы, тѣи я казватъ: *едносхайно*; на *азлѣкъ-шѣ* казватъ: *бързецъ*. Да говоримъ и да пишемъ нѣи всинца единъ Български языкъ, не е главна причина Грамматиката, а съвършенното познание на него языкъ, за което е най-потрѣбно да имаме училищнытѣ си книги на чисто Българскы и вѣстничитѣ ни да закрѣпляютъ народный языкъ, да не гледать да събирать само *спомоществованія*. Грамматиката е аршинъ-тъ на языкъ-тъ. Нѣи още не сме истѣкали платното, готвимъ аршинъ-тъ да го мѣримъ.

Освѣнь това Българитѣ иматъ и поетически языкъ, който има малко разлика отъ оня що говоримъ; както:

Отодолу иде лудо младо,
Враня коня ярчеше,
На дълга пѣтя отѣйваше
Въ голѣма града Цариграда.

Вмѣсто:

Вранъ конь ярчеше,
На дългъ пѣтъ отѣйваше
Въ голѣмъ градъ Цариградъ.